

hvilket geografisk område overenskomsten gælder for. I overenskomsten omfatter udtrykket *Danmark* ikke Færøerne og Grønland.

I en protokolbestemmelse til artikel 3, er det specificeret, at udtrykket *Mexico* omfatter den eksklusive økonomiske zone, inden for hvilken Mexico kan udøve suverænitetsrettigheder i henhold til national lov og international ret.

Udtrykket *person* omfatter såvel en fysisk person som et selskab. Udtrykket *selskab* omfatter enhver juridisk person og sammenslutning, der behandles som en juridisk person i skattemæssig henseende.

Bestemmelsen definerer endvidere udtrykket *foretagende i en kontraherende stat, international trafik, statsborger og kompetent myndighed*.

Udtrykket *statsborger* kan på samme måde som udtrykket *person* både omfatte en fysisk person og et selskab.

Stk. 2 indeholder den vigtige bestemmelse, at et udtryk, der ikke er defineret i overenskomsten, skal have den betydning, som det har i skattelovgivningen i den stat, der bruger udtrykket ved sin anvendelse af overenskomsten.

Artikel 4

Skattemæssigt hjemsted

Efter overenskomstens artikel 6 – 23 er beskatningsretten til de forskellige typer indkomst knyttet til den stat, hvor indkomstmodtageren er hjemmehørende (bopælsstaten), eller den stat, hvorfra indkomsten hidrører (kildestaten). For at anvende overenskomstens regler om fordeling af beskatningsretten for indkomst er det derfor nødvendigt at afgøre, i hvilken stat indkomstmodtageren er hjemmehørende.

Efter artikel 4, stykke 1, anses en person for i skattemæssig henseende at være *hjemmehørende i en kontraherende stat*, hvis den pågældende er fuldt skattepligtig i denne stat på grund af hjemsted, bopæl, ledelsens sæde eller ethvert andet lignende kriterium.

Imidlertid kan en person anses for at være fuldt skattepligtig i begge stater efter deres nationale lovgivning.

I overenskomstens forstand kan en person kun være hjemmehørende i én stat. For at løse denne konflikt med dobbelt fuld skattepligt opstiller stykke 2 derfor en række kriterier, som giver en fysisk persons tilknytning til den ene stat forrang frem for tilknytningen til den anden stat.

For så vidt angår »ikke-fysiske personer«, som er fuldt skattepligtige i to stater, lægges der efter

OECD-modellen vægt på stedet for den virkelige ledelse.

Den dansk-mexicanske dobbeltbeskatningsoverenskomst går derimod ud på, at hvis et selskab mv. er fuldt skattepligtig i begge stater, skal de kompetente danske og mexicanske myndigheder søge at indgå en aftale om, hvor det pågældende selskab skal anses for at være hjemmehørende i overenskomstens forstand. I mangel af en sådan aftale skal hver af staterne anse selskabet for ikke at være hjemmehørende i den anden stat.

Formålet med bestemmelsen er at hindre spekulation i dobbelt fuld skattepligt. Når denne konflikt løses efter OECD-modellen, kan selskabet vælge at placere sin ledelse i den ene stat, således at det anses for at være hjemmehørende i denne stat ved anvendelsen af dobbeltbeskatningsoverenskomsten.

I en protokolbestemmelse til artikel 4, er begrebet: »hjemmehørende« nærmere defineret for så vidt angår interessentskaber, boer eller trusts. Sådanne enheder anses kun for hjemmehørende i en stat, i den udstrækning den indkomst de oppebærer er skattepligtig i denne stat som indkomst for en dér hjemmehørende person, enten i interessentskabet, boet eller trusten, eller hos dets deltagere eller begunstigede. Det kræver således fuld skattepligt i bopælsstaten, for at sådanne enheder eller deltagere kan påberåbe sig overenskomsten. Er enheden -f.eks. en trust- skattemæssigt transparent, således at den egentlige skatteyder er den begunstigede efter trustens bestemmelser, finder overenskomsten kun anvendelse, hvis den begunstigede er bosiddende og fuldt skattepligtig i enten Danmark eller Mexico.

Protokolbestemmelsen fastslår endvidere, at »hjemmehørende« også omfatter de to stater, deres politiske underafdelinger eller lokale myndigheder deraf. Dette er i overensstemmelse med den seneste OECD-model.

Artikel 5

Fast driftssted

Artikel 5 fastsætter, hvornår erhvervsvirksomhed, som et foretagende i den ene stat udøver i den anden stat (kildestaten), er af en sådan beskaffenhed, at den skal anses for at udgøre et fast driftssted.

Når der er tale om et fast driftssted, kan kildestaten beskatte den fortjeneste, som foretagendet opnår gennem det faste driftssted. Ellers er hovedreglen, at kildestaten ikke kan beskatte fortjeneste, som et foretagende i den anden stat opnår ved virksomhed, som ikke udøves gennem et fast driftssted i kildestaten, jf. artikel 7.